

Giới thiệu Ước Vọng Kỳ Duyên

Người ta nói định mệnh là số mệnh đã được định sẵn, được an bài sắp đặt. Được đặt ra cho mỗi người mà họ cũng không thể tránh khỏi, chỉ biết đón nhận.

Hắn kiêu ngạo ương ngạnh, hoành hành ngang dọc, hắn cô độc, mệt mỏi...Nhưng mấy ai biết rằng trong tim hắn chỉ có một bóng hình và có một người lặng lẽ yêu hắn, chờ hắn nhưng sự thật tàn khốc. Tưởng như rất xa nhưng lại rất gần.

Định mệnh sắp đặt cho Mẫn Dao Kĩ và Phong Tường gặp nhau thêm một lần nữa. Khoi gọi kí ức nhưng liệu họ có nhận ra nhau?

Trái tim cảm nhận nhưng đôi mắt là ánh sáng soi đường cho cảm nhận của trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Quy tắc

Thành phố ồn ào náo nhiệt, màn đêm buông xuống, bầu trời âm u, không khí ngột ngạt lan tỏa ra bốn phía. Bao trùm tất cả mọi nơi, ở trung tâm thành phố, các tòa nhà cao tầng vẫn không có gì thay đổi, đèn điện sáng rực rỡ.

Nơi đây được ví như một thiên đường của cuộc sống này, dưới ánh đèn màu vật chất là thứ luôn được coi trọng, chỉ cần có tiền thì sẽ là thượng đế. Nhìn về phía ngã tư xe cộ qua lại tấp nập, khoe miệng Mẫn Dao mỉm cười mang theo một chút châm chọc.

Thật ra hiện tại cô muốn đến là “ Vọng Nguyệt “ hộp đêm lớn nhất thành phố, giống như tên gọi của nó rất mờ ám.

Ngồi vào ghế lái, xuyên qua cửa kính màu trắng, cô có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của thành phố vào ban đêm. Tất cả đèn đều biến thành màu vàng nhìn rất chói mắt. Cô luôn không thích màn đêm như thế này.

Đến nơi đỗ xe xong, ở cửa Vọng Nguyệt, hai chữ mạ bạch kim rất to được treo lơ lửng trên không trung, cao khoảng hai mươi mét, sa hoa rực rỡ. Dòng chữ mang một nghệ thuật . Chúng đang lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhìn những con người sắp sa ngã.

Một cô gái vóc dáng cao gầy, mặc trang phục kín đáo (kín đến không nơi nào hở, chỉ để lại hai con mắt) thỉnh thoảng cô lại đưa tay nhìn đồng hồ.

Mẫn Dao nhíu mày nhìn về phía Vọng Nguyệt có nhiều người ra vào.

Vừa nhìn thấy có người đến, hai tên thanh niên cao ráo vội vàng mỉm cười chuyên nghiệp :

“ Xin mời !”

Nhưng khi cô bước tới lại không được đối đãi như những con người kia mà bị họ ngang nhiên chặn lại không cho vào.Cô nhíu mày có vẻ như khó hiểu hành động của bọn họ.

Vọng Nguyệt trước giờ là nơi đón khách chứ không đuổi khách bao giờ. Bọn họ nhìn thân hình cô từ trên xuống dưới rồi lắc đầu, mĩa mai :

“ Cô gái! Cô tới hộp đêm hay đi tán cư? Cũng phải biết chút ít qui tắc của Vọng Nguyệt chứ. Ăn mặc như người trên núi “

Cô quay sang nhìn lại toàn thân mình bên gương chiếu hậu của một chiếc xe sang trọng ven đường. Cũng đúng! Không trách bọn họ được. Chỉ do mới này cô làm nhiệm vụ ở nơi lạnh nhất đất nước nên mới ăn bận như vậy. Cô mang đồ như đi tán cư ấy! ^^

Quần dài, áo lông, giày cao bồi cổ cao, nón len, khăn choàng cổ, còn có cái mắt kính con mèo nhìn rất quê mùa. Mẫn Dao mỉm cười e ngại với bọn họ . Quay lại bên xe, vào trong cô thay đổi hoàn toàn trang phục rồi bước ra. Tóc xõa xoắn dài bồng bềnh gọi cảm, đôi bốt dài tới gối màu đen, quần bó da, áo thun ba lỗ kèm theo chiếc áo khoác da tinh tế tôn lên đường cong cơ thể hoàn mỹ. Rất ngầu ^^

Quay lại cửa ra vào Vọng Nguyệt, hai thanh niên lúc này há hốc mồm kinh ngạc. Cô chỉ mỉm cười rồi bỏ lại sau lưng sự kinh ngạc của bọn họ.

Lúc này cô từ núi Thành An trở về, thời gian cũng trễ không kịp về nhà nên cô đi thẳng đến Vọng Nguyệt luôn. Do bà đây vội vã thôi nhé !

Bên trong hộp đêm DJ đang mở thứ âm nhạc sôi động nhất, khuấy động tất cả mọi người trên sàn nhảy. Dưới ánh đèn lò mờ là những điệu nhảy nóng bỏng của cả nam lẫn nữ, không hề phân biệt, thân thể như đã được giải thoát, đây chính là mê...Loạn...

Bên ngoài trời lạnh bao nhiêu thì bên trong ấm áp nóng bỏng bấy nhiêu, nồng nặc mùi rượu thượng hạng. Nơi này rất giống chốn bồng lai tiên cảnh, bài trí hư ảo đẹp mắt.

Đứng trước phòng bar hạng nhất một thời gian Mẫn Dao mới bước vào. Đập vào mắt cô là mọi thứ trong phòng màu sắc làm người ta hưng phấn, trên trần nhà cũng chỉ có một cái đèn vàng nhạt, ánh sáng yếu ớt bao trùm cả một khung cảnh thật là ám muội, rất im lặng có thể thấy được cách âm rất tốt.

Mẫn Dao hé ra một nụ cười nhạt, cô cố tình nói to, âm thanh vang vọng cả căn phòng :

“Thật xin lỗi Thị trưởng Trương. Vào cửa đã bị kì đà cản mũi. không làm phiền ngài chứ “

Nói xong, cô mặc kệ phản ứng của ông ta, khoanh chân ngồi xuống ghế .

Được biết Thị trưởng Trương là người có thế lực lớn ở thành phố này, cũng là người hôm nay cô phải giao dịch. Ông ta già dặn hơn trong tướng tượng của cô.

“Tối mai, cô tham gia buổi tiệc trên danh nghĩa là một tiểu thư đi cùng với con trai tôi. Đây là USP có toàn bộ bản đồ tòa nhà. Những gì tôi cần cô làm đều ở trong đây “

Nói xong ông ta quần USP qua chỗ cô, Mẫn Dao nhanh tay chụp lấy.

Lại thêm một nụ cười mờ ám trên khóe môi cô :

“Được. Tôi lúc đó ông nhớ đúng hẹn. Nếu ông thất hứa, ông cũng biết lãnh hậu quả như thế nào rồi chứ “

Vừa dứt lời, cô cầm lấy con dao cắt trái cây trên bàn, quặt thẳng về phía ông ta, con dao xuyên qua tóc ông ta bay thẳng đến bức tường đối diện.

Đây chỉ là lời cảnh cáo cũng như giao dịch thành công .

P/s : Mẫn Dao Kĩ cũng chính là Mẫn Dao đó nhé mọi người. Chỉ là chị đây có ản khuất nên sử dụng hai chữ đầu của tên mình.

Dần dần mọi người sẽ hiểu tại sao thôi . ^^

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2: Món quà nhỏ

Ngoại ô vắng vẻ, hoang vu, ánh hoàng hôn đang dần dần chìm đắm nơi sâu thẳm ở ngọn núi phích Tây. Dọc đường có rất nhiều đồng cỏ lao cao vút nhưng chỉ cần có cơn gió nhẹ cũng đủ làm chúng giao động hòa mình trong gió. Khung cảnh rất nên thơ, đậm tình.

Điều làm cô khó hiểu ở đây là tại sao một buổi lễ lớn như vậy lại tổ chức ở nơi hoang vu, vắng vẻ này.

Mẫn Dao ngồi trong chiếc xe limousine màu đen sang trọng nhưng nó lại không thoải mái bằng xe mui trần của cô, lần nào cô gặp nguy hiểm nó cũng giúp cô thoát chết, thậm chí cô còn hay tâm sự với nó mặc dù nó chỉ là vật vô tri vô giác. Nghĩ đến đây Mẫn Dao tự dưng mỉm cười, nụ cười khoáng đạt lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Cô là hồ ly ngàn năm tu luyện mà thành sao?” Người đàn ông ngồi bên cạnh cô ho khan, cô hành động như vậy chẳng khác nào đang thả mồi nhử cá cắn câu sao.

Nãy giờ mê đắm cảnh cộng thêm những suy nghĩ viễn vong mà cô lại quên mất sự hiện diện của người bên cạnh. Thanh niên mới lên tiếng là con trai của Thị trưởng Trương. Trái ngược hoàn toàn với cha mình, người anh ta không toát ra nguy hiểm ngược lại có chút cảm giác an toàn.

Vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy nhưng có điều nụ cười trên môi Mẫn Dao lại rạng rỡ hơn, cô đắc ý tiếp lời :

“Nếu vậy thì anh đừng để tôi hút hôn! Hôn kia khô xác thì mất mạng đó “

Quả thật câu trả lời của cô còn hơn anh mong đợi, giết người không cần dùng dao. Khóe mắt anh lộ ra một nụ cười lúc ẩn lúc hiện. Thật giống như anh đã nghĩ! Không phải mà còn vượt xa nữa cơ !

“Tôi là Trương Thiếu”

“Tôi là Mẫn Dao”

Bên cạnh đó, nơi diễn ra buổi tiệc là một tòa nhà lớn trang trọng, nổi bật giữa đêm tối, nhìn quang cảnh bên ngoài cũng biết qui mô của buổi tiệc lớn cỡ nào! Lại được canh phòng cẩn thận giống như tự mình đi vào hang cọp dễ vào nhưng lại khó ra.

Bên trong còn kiêu diễm hơn bên ngoài. Bài trí hư ảo một tông màu đỏ tươi, kể cả ánh đèn cũng là màu đỏ. Âm thanh tiếng nhạc dương cầm nổi lên vì vu trong giai điệu. Những chiếc bàn tròn, vuông hình dạng khác nhau xếp theo vị trí cũng rất đặc biệt. Theo phán đoán của Mẫn Dao đó là một kí hiệu, nhìn từ trên cao thì có thể thấy rõ nhưng cô cũng không quan tâm cho lắm, chuyện này cũng chẳng liên quan đến cô. Tốt nhất không nên chuốc họa vào thân. Chẳng phải giao dịch hôm nay rất dễ hay sao! Chỉ cần thu hút sự chú ý của mọi người là xong chuyện còn lại họ muốn làm gì cũng không cần biết, biết nhiều cũng không tốt. Rất lời !

Trương Thiếu vòng tay qua tay cô, lộ rõ vẻ thân mật. Cô quay sang nhìn Trương Thiếu, lúc này mới nhận ra có phải là quá muộn không ta, anh ta cũng không đến nổi tệ, khá tuần tú, điều thu hút cô nhất là cặp chân mày lưỡi mác kia nhìn có vẻ rất tinh khôn tạo sự hài hòa cho khuôn mặt.

Tiếp nhận ánh mắt của cô, anh mỉm cười gật đầu nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm mình, anh nhột ý nói:

“Chưa gì bị tôi hút hồn rồi sao? Còn nhìn nữa là phải chịu trách nhiệm với tôi đấy!”

Cô hừ lạnh một tiếng, mỉm cười mỉa mai với anh ta:

“Nằm mơ đi!”

Mẫn Dao hôm nay quả thực cô cực kỳ xinh đẹp, dung mạo như ngọc. Cô mang một chiếc váy hội màu đỏ thắm quyền quý trễ vai phía sau khoét rộng phần lưng, tóc đen xoắn sóng nước xõa bồng bềnh những sợi tóc đan xen làm nổi bật tấm lưng trắng nõn lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn mờ ảo thật mê hoặc, thu hút.

Quá hoàn mỹ nhưng mấy ai biết được bên trong sự hoàn mỹ là một con dã thú. Sánh bước bên thiếu gia nhà họ Trương sang trọng càng làm nổi bật dung mạo của cô. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bên này.

Chủ bữa tiệc cũng ra tiếp khách, ông lão lớn tuổi, trang nghiêm bước ra khỏi đám đông. Ông ta bắt tay với Trương Thiếu một cách rất tự nhiên, vỗ vỗ vai Trương Thiếu nhưng đôi mắt ông ta giống hệt như điều hâu, sắc bén mà lạnh lùng.

“Tiểu Thiếu! Cháu cũng đến”

“Ông lâu rồi không gặp. Chúc mừng ông”

-Vài nét về ông lão (ông là Trương Thấu cha của thị trưởng Trương cũng là ông nội của Trương Thiếu. Lão vì miếng ăn mà không kiên thủ đoạn cướp từ tay con trai mình. Quá hèn hạ. Lần này thì quá rõ! Kế hoạch đã đến bước cuối)

Lão già nham hiểm, dự án lần này rất lớn, ông lão cũng ăn được rồi, còn hên hoang uống rượu mừng chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân. Chẳng phải lão ta dùng thủ đoạn để đoạt lấy miếng ăn từ tay con trai mình, nhất định cha con Trương Thiếu sẽ giành lại được, không ai hiểu rõ ông ta hơn thị trưởng Trương - lão ta sẽ có sơ hở. Già rồi cũng nên cho lão nghỉ ngơi sớm !!

“Vị tiểu thư này là Mẫn Dao, hôn phu của cháu” Trương Thiếu tay ôm eo cô nọ lỏng đẩy cô tới trước.

“Chắc chắn. Cháu thật biết chọn lựa” khoe miệng ông già mỉm cười, ánh mắt dò xét người cô.

Ánh mắt ông ta tinh quái làm cô cảm thấy khó chịu, bức bối. Cô muốn giải vây, lùi lại tự chủ động khoắc tay Trương Thiếu, cười một nụ cười ma mị, giọng trong trẻo:

“Cháu dâu tương lai muốn tặng ông một món quà nhỏ. Ông sẽ không chê tấm lòng của cháu chứ?”

“hahahahaha Cháu dâu đã lên tiếng thì ta làm sao từ chối được”

Đến lúc ra tay rồi! Cô quay lưng bước đi dứt khoát lên sân khấu, tà váy di chuyển theo bước đi, tung bay uyển chuyển chẳng khác nào múa lụa.

Cô đứng giữa sân khấu, điều chỉnh micro, lại nở một nụ cười nhạt. Mẫn Dao có một thói quen, là cười, theo quan điểm của cô nụ cười giúp ích rất nhiều trấn an tinh thần của cô cho dù bây giờ cô đang bất ổn cỡ nào. Cô đảo tròn mắt nhìn xung quanh, nói vào micro:

“Đây là một món quà đặc biệt” giọng nói trong trẻo êm tai phát ra từ cuống họng cô làm cả buổi tiệc náo nhiệt đều trở nên im lặng chăm chú lắng nghe.

Cô cầm lấy một chiếc đàn violin, thân hình mảnh khảnh chiếm giữ cả một sân khấu rộng lớn nổi bật. Cơ thể thoải mái, cô cặp đàn trên vai trái. Tay phải cầm arco để nhẹ nhàng lên từng sợi dây đàn. Tư thế chơi violin rất khó nhưng cô rất thành thạo còn giữ riêng cho mình một phong thái riêng. Cô kéo đàn nhẹ nhàng không dùng lực nhiều từng nốt nhạc phát ra rất êm tai du dương vang vọng cả tòa nhà rộng lớn, điều quan trọng đây không phải là tiếng đàn bình thường, nó tạo cảm giác ấm áp đi thẳng vào lòng người nghe cảm giác mê mị trong một khoảng thời gian tùy vào người chơi đàn. Cô đàn quá công phu, mọi người đều nhắm mắt tận hưởng tiếng đàn kể cả lão già kia cũng không tránh khỏi. Haha khoảng thời gian này đủ để người của Trương Thiếu ra tay, trong đây ai ai cũng chìm đắm sâu thẳm theo tiếng đàn. Không ai biết được ngoài Trương Thiếu còn có một người biết tránh khỏi sự công kích này. Người này ngồi ở một góc tối nào đó, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén đang nhìn chằm chằm cô, đừng quên là boss đây rất thông minh mấy trò quỷ này chỉ có kẻ ngu mới bị sập. Bên cạnh hẳn ta hai tên thuộc hạ cũng đang nhắm mắt tận hưởng.

Cô gái này thực sự không tồi, thuộc hạ hẳn rất nhạy bén lại bị bại trong tay cô.

P/s: Do dạo gần đây kiểm tra nhiều quá nên mình không kịp đăng chương, xin lỗi mọi người. Mình sẽ đăng thường xuyên .

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 3: ghen ngào

Một tháng trôi qua, sau buổi tiệc hôm đó. Những gì nên nhận cũng nhận cũng nhận được rồi. Gần đây cuộc sống của Mẫn Dao khá yên ổn, phẳng lặng tựa như mặt hồ.

Ngồi ngả người trên ghế sofa đặt giữa phòng khách, Mẫn Dao đang bật laptop lướt web. Tin tức hôm nay làm cô tròn tròn mắt, miệng nở ra một nụ cười hí hửng. Cô để mạnh cốc nước trên tay xuống bàn.

Nghe được tiếng động lớn, vú Hạ từ trong bếp có chút lo lắng đi ra. Đập vào mắt bà là khuôn mặt tươi rói rói của cô. Ánh mắt ngập tràn hạnh phúc

“Vú Hạ! Con có cơ hội gặp lại bà ấy rồi “

Nghe có vẻ khó hiểu, vú Hạ nhìn ngồi xuống cạnh cô nhìn vào màn hình laptop, trên trang nhất nhắc đến tin tức một buổi biểu diễn hòa nhạc lớn có rất nhiều nghệ sĩ tham gia đặc biệt là nghệ sĩ violin rất nổi tiếng - Mẫn Phụng.

Vú Hạ liền thay đổi sắc mặt, tiện tay đóng màn hình laptop rất nhanh, gấp gáp:

“Không được! Con sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ còn nữa năm nữa thôi. Ngoan! Tiểu Mẫn ngoan nghe lời vú “ Bà vừa nói vừa xoa đầu cô đầy tình yêu thương ấm áp, nói cách khác là thỉnh cầu cô đừng đi.

“Nhưng con...con...! Đã 16 năm rồi đó vú. Con chỉ được nhìn thấy ba mẹ trên báo chí, trên tivi, trên truyền thông tình tức. Năm con 8 tuổi, tại sao họ lại bỏ rơi con, đáng lẽ một đứa trẻ lúc đó nên có được tình yêu thương của ba mẹ nhưng tại sao đối với con thì lại khác? Bị đẩy đi xa khỏi mái ấm gia đình“. Nói đến đây hốc mắt Mẫn Dao ươn ướt, từng giọt lệ ấm nóng trên khóe mắt tuôn trào, càng lúc càng nhiều. Cô áp úng ghen đầy lòng:

“Năm 10 tuổi con lại bị chuyển đi, còn phải bị huấn luyện mấy thứ vô bổ kia, vú nói cho con biết đi ? Họ nói họ muốn tốt cho con nhưng trong mắt con đó là cực hình. Là cực hình đó. Một bé gái có nên bị đối xử như vậy hay không hả vú? Khi con bị điều tốt của họ làm bị thương, bị chảy máu , họ có biết không. Con rất muốn được biết cảm giác được mẹ nâng niu, được ba bảo bọc. Đến bây giờ con đã 24 tuổi rồi đó ! Con đã trưởng thành đủ lớn rồi đó “ Tiếng khóc nức nở ghen ngào, lòng Mẫn Dao đau thắt.

Cô bị ba mẹ mình bỏ rơi hay sao? Ai nói cho cô biết đi ? Điều gì đã xảy ra?

Vú Hạ ôm cô vào lòng, vỗ vỗ bờ vai cô. Nhìn cô như vậy bà cũng ghen ngào, nước mắt tuôn trào theo .

Đúng như lời Mẫn Dao đã nói ! Từ năm 8 tuổi cô không ở bên cạnh ba mẹ, cô bị đưa đến ở với vú Hạ được bà chăm sóc yêu thương nhưng trong đáy lòng cô vẫn rất cần tình thương của mẹ, sự bảo bọc của ba. Đến bây giờ đã 17 năm rồi cô vẫn chưa được gặp lại họ, chỉ thấy trên phương diện truyền thông mà họ lại luôn sống khép kín muốn biết rõ được thì rất khó.

Vú Hạ lau nước mắt, bà mỉm cười dịu dàng trấn an cô

giọng nói bà ôn hòa dịu dàng tựa như làn nước trong hồ khiến người ta cảm thấy rất ấm áp :

“ Họ có nỗi khổ riêng. Họ là vì muốn tốt cho con. Họ là vì con mà không thể gặp con. Con đừng ích kỷ với suy nghĩ của mình. Sao con không nghĩ là họ có xuất hiện nhưng không phải lúc con thức giấc . Sao con không nghĩ họ muốn con tự bảo vệ mình nên mới để con chịu đau đớn, 1 ngày nào đó nếu họ không còn trên đời chắc chắn con sẽ tự bảo vệ được bản thân khỏi xã hội phức tạp này . Những gì con cho là tại sao , đến lúc con gặp họ, họ sẽ tự nói cho con biết . Ba mẹ con rất yêu thương con. Con bé ngọc ngà này “

“ Có thật như lời vú nói không? “ cô ngược nhìn vú Hạ trông cứ như trẻ con đang chất vấn người lớn

“ Thật . Ta dùng tính mạng để..” chưa nói hết lời, Mẫn Dao đã vội lấy tay che miệng bà lại, không cho bà nói tiếp. Cô lại càng ôm chặt vú Hạ hơn :

“ Con tin . Con tin . Vú đừng thể độc “

Đúng là đứa trẻ ngọc ngà , con dã thú chỉ là vẻ bề ngoài , bên trong lại là một cô gái rất tốt bụng.

Cô gạt đầu , bộ dạng ngoan ngoãn khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

P/s : Thân phận Mẫn Dao mình nói đến đây thôi , dần dần sẽ được hé lộ . Cảm ơn mọi người

Chương 4: Chương 4: Phải chăng lại là điềm báo ?

Gió đêm lạnh lẽo mà gai góc, bóng tối bao trùm lấy căn phòng. Người đàn ông to cao lạ lẫm trên tay cầm con dao sắc bén đến rợn người tiến thẳng về phía cô gái. Cô như nai tơ ngơ ngác hốt hoảng trước hành động kì lạ của hắn. Không gian tĩnh mịch yên lặng đến trắng trợn. Sợ hãi làm cả người cô cứng lại. Tuồng chừng hắn sẽ nương tay dừng lại nhưng không ngờ lại xông thẳng tới, vung dao đến trước mắt cô.

“Đừngggg!” Mẫn Dao la to . Giật mình tỉnh giấc, trán cô ướt đầm mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống đôi bàn tay đang xiết chặt của cô. Cô run người ngồi lặng lẽ trong đêm tối. Giấc mộng lúc này phải chăng lại là điềm báo! Người đàn ông trong mộng là ai cô cũng không rõ. Tại sao hắn lại muốn giết cô. Dự cảm chẳng lành chút nào! Nhiều suy nghĩ hỗn tạp cứ lần quần trong đầu cô.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, phá vỡ tâm tư của cô .

Nhận điện thoại. Đã 11 giờ đêm, đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc thảm thiết xen lẫn với giọng đầy lo sợ của một cô gái:

“Dao! Cứu.....tớ”

Tiếng khóc nức nở làm cho Mẫn Dao rối loạn, nhất thời cũng làm cho cô tỉnh táo hơn. Sắc mặt cô dịu đi một chút, cố trấn an người bên kia . Thiệt tình mà nói nếu bây giờ cô mà kích động thì chẳng giúp ích được gì, giữ bình tĩnh trước cái đây .

“Bình tĩnh. Kim ! Cậu đang ở đâu?”

“Dao! Ở “Vọng Nguyệt“. Hiện giờ đang bị bắt nhốt ở phòng bar vip hạng nhất. Cứu tớ “

“Được. Cô kéo dài thời gian tớ sẽ đến ngay “

Tút tut tut tut...Cuộc trò chuyện kết thúc.

“Vọng Nguyệt “ lại là cái tên này, ngọn nguồn của mọi rắc rối.

Người từ đầu dây bên kia là Kim Sở là bạn tâm đắc của Mẫn Dao. Họ thân thiết với nhau kể từ sau cuộc gặp gỡ đầy định mệnh đó .

6 năm trước lúc Mẫn Dao 18 tuổi. Năm đó là một mùa hè trong trẻo tràn ngập ánh nắng, khí trời mát mẻ ôn nhu. Mùa hè là mùa được nhiều người thích nhất trong đó có Mẫn Dao. Cô rất thích, đặc biệt lại rất thích đi du lịch, tuổi trẻ có máu phiêu lưu. Địa điểm cô đặc chân tới là Paris. Quả thực không phụ kì vọng của cô. Thành phố này về đêm mang một vẻ đẹp mỹ miều, quyến rũ tuyệt vời đến khó tả thành lời, ánh đèn nơi đây rực sáng khiến Paris trở nên rất rực rỡ và đầy kiêu kì. Đêm nay Mẫn Dao quyết định đi dạo phố gần nơi khách sạn cô ở. Từ trong gian hàng đồ uống bước ra, trên tay cầm một ly coffee socola ấm nóng. Nhấp vào một ngụm, thức uống đó len lỏi nơi cuống họng rồi đi thẳng xuống bụng, cảm giác rất tuyệt, mùi vị của socola quyến rũ đến cuống họng khoang miệng cô. Mẫn Dao đi đến những chiếc ghế ven đường, định ngồi thưởng thức thì lại gặp chuyện hiềm gặp.

Trong ngõ hẻm một đám thanh niên đang uy hiếp một cô gái. Nhìn thấy cũng rất nhứt nhứt. Bọn kia cũng khoảng 7 tên, đẩy qua đẩy lại cô gái nhưng cô chỉ cúi đầu không dám phản kháng lại. Cô ta rất khác với người gốc ở đây . Chắc hẳn là từ nơi khác đến . Miệng cô ta phát ra âm thanh mắng chửi những tên đó rất quen thuộc, không phải ngôn ngữ nước ngoài. Đúng ! Tại nơi này đặc biệt trong hoàn cảnh này Mẫn Dao lại gặp được đồng hương. Đã là đồng hương thì nên ra tay giúp đỡ.

Mẫn Dao huyết sáo một tiếng, bọn lưu manh quay đầu nhìn sang phía cô, bộ mặt họ có vẻ rất hí hửng khi nhìn thấy cô. Bọn chúng chuyển đối tượng, đi về phía cô, một tên cầm đầu đang giơ tay chụp lấy cô nhưng nhanh nhẹn cô lách người tránh né sự công kích của hắn. Mắt thẳng băng, hắn té ngã xuống đất. Mắt mặt tên đó ra lệnh cho những tên còn lại xông lên bắt cô. Nào ngờ lại bị cô xử cho một trận. Từ đó về sau Kim Sở cảm mến Mẫn Dao, sau khi kì nghỉ kết thúc, Kim Sở theo Mẫn Dao về nước rồi lại luôn bám lấy cô. Dần dần tạo thành thói quen, Mẫn Dao kết thân với Kim Sở . Đối với cô bạn cô rất đặc biệt quan tâm.

Kí ức quá khứ đẹp qua một bên!^^

Trở lại hiện tại.

Đã khuya, hay tin Kim Sở gặp nguy ở cái hộp đêm kia. Mẫn Dao gấp gấp thay đổi trang phục chỉnh chu rồi vội vàng ra khỏi nhà. Cô biết bây giờ vụ Hạ đã ngủ nên cũng không dám làm phiền. Xuống gara lấy xe xong phi thẳng đến Vọng Nguyệt. Ngoài đường rất ít xe cộ qua lại thuận tiện nên cô đến rất nhanh. Lại là cái khung cảnh quen thuộc này, giờ này là giờ hoạt động của hộp đêm nên rất đông. Mẫn Dao không có chút nào là nín lại quan sát, cô đi thẳng tới phòng bar hạng sang. Như lời Kim Sở đã nói, bên ngoài có 2 tên vệ sĩ đô con, cô đem so với họ nhìn giống như tảng đá với viên bi. Nhưng Mẫn Dao chẳng cảm thấy sợ, ngược lại cô còn hưng phấn muốn đòi co một trận với chúng thử xem mùi vị như thế nào.

So với mặt thể lực đảm bảo cô đánh không lại vì cô quá nhỏ bé còn hai tên kia như tảng đá di động. Chỉ còn một cách! Đánh vào huyết đạo là nhanh nhất hiệu quả nhất. Mẫn Dao nhanh nhẹn lên ra phía sau hai người họ, trong bóng tối cô bay lên vung hai tay đánh mạnh vào phía sau gáy của hai tên đó. Không uống công cô vất vả học tập. Hai tên vệ sĩ choáng váng ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Lúc này cô đánh vào huyết bách hội của họ . điểm hiệu quả nhất là phau sau gáy khi bị đánh trúng sẽ choáng váng mặt mày rồi bất tỉnh.

Mẫn Dao đập cửa xông vào, bên trong căn phòng không giống như cô nghĩ .

P/s: Chương này chỉ tới đây thôi. Chương sau sẽ đầy kịch tính . Cảm ơn mọi người

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5: Hồng cầu

Bên trong bầu không khí đầy mị hoặc. Dưới ánh đèn mờ là cảnh tượng một cô gái cả người chật vật nằm gọn trên chiếc bàn thủy tinh run rẩy, đang bị lôi kéo, áo ngoài của cô nàng bị xé rách, bây giờ trên người chỉ còn chiếc áo ngực màu hồng phấn mờ ảo, tay cô vô thức ôm lấy, che đậy phần ngực của mình cùng với tiếng khóc thút thít. Mấy người kia sờ soạng khuôn mặt cô. Có một người trong họ lấy ra một con dao nhỏ tùy thân vạch một gọt bột màu trắng. Người đó lấy tay chấm một ít rồi đưa lên mũi ngửi, hít vào xong thì thở hắt ra ngay lập tức. Sau đó gật đầu với một người đàn ông lạ lẫm đang ngồi lặng lẽ trong góc tối, người đàn ông này không tham gia vào trò vui của bọn chúng, hắn ta ngồi cô độc trên ghế sofa, một nửa bị khuất trong bóng tối, chỉ để lộ ra một đôi chân thon dài, trên người hắn mặc một bộ âu phục đường may khéo léo đắt tiền. Người đàn ông khuất trong bóng tối hơi nheo mắt lại, ánh mắt hắn ta rất thâm hiểm.

Khuôn mặt trang điểm đậm của cô gái đột nhiên trở nên trắng bệch. Cái này chắc hẳn là thuốc phiện!

Người kia lấy khăn lau tay bị dính bột, ánh mắt lơ đãng nhìn cô gái, giọng nói không hài lòng :

“Bọn tao sẽ cho mày biết cảm giác hưởng thụ. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt “

Bọn chúng nhìn nhau cười nguy hiểm, trừ người đàn ông bí ẩn trong bóng tối ra.

Tay sờ soạng xương quai xanh trắng nõn của cô, bọn họ định tiến tiếp .

Đúng lúc này cửa bị một lực mạnh đá văng ra. Mẫn Dao kích động xông vào bên trong. Theo phản xạ cô đưa mắt nhìn bên trong một vòng, thì thấy trên bàn thủy tinh chất đầy các gọt bột màu trắng, mấy người ngồi bên cạnh đang xếp gọn lại. Bởi vì ánh đèn mờ mờ nên Mẫn Dao không nhìn rõ, ánh mắt nhanh chóng lướt qua chung quanh.

Thân thể kia! Cô gái kia! Mẫn Dao hét to :

“Dừng lại!!!!” ánh mắt cô hung ác, nơi tận cùng đáy mắt nổi lên gân máu.

Cô xoay người cội áo khoát lông trên người đem che thân cho Kim Sở, thao tác cô rất nhanh, liếc nhìn bọn cầm thú xung quanh. Quần áo họ vẫn thẳng tắp không một nếp nhăn nhưng trong số đó có một tên trên trán bị băng bó, một vài vết máu mờ nhạt.

May mắn cô không đến trễ ,Kim Sở chưa bị bọn chúng ra tay. Cô cúi người đỡ lấy thân hình đang run rẩy của Kim Sở. Tuy Kim Sở chưa bị gì quá mức nhưng mà sắc mặt lại trắng bệch, đôi tay lạnh như đá có chút run rẩy. Mẫn Dao cầm lấy tay bạn truyền hơi ấm, lau nước mắt cho cô, giọng dịu dàng tựa như nước hồ khiến người ta thấy ấm áp :

“Không sao rồi ! Có mình đây rồi . Bọn họ sẽ chẳng giám làm gì nữa”

Kim Sở gật đầu bộ dạng lo sợ lúc này giảm đi, ngoan ngoãn gật đầu khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

“Con tiện nhân này mày đầu ra mà dám cản trở chuyện tốt của bọn tao” Một người đàn ông trong số họ lên tiếng quát to

Trong lòng Mẫn Dao văng lên một tia khinh bỉ .

Quay đầu không trả lời, coi như lời của hắn như không khí.

Vừa định đưa bạn ra khỏi đây thì tên kia gian tay bắt lấy tay cô. Trong lòng cô chán ghét sự đụng chạm của hắn ta. Cô dùng tay còn lại đánh một quyền lên tay hắn, sức lực của cô đủ để làm hắn buông tay.

Trong mắt gã ta xuất hiện tia giận dữ và đồng thời cũng có chút hứng thú với người phụ nữ trước mặt.

“Mày dám đánh ông đây hả “ Hấn quát to bực tức trước phản ứng của cô.

“Người như ông không đáng đụng vào tay tôi. Thật bẩn!” Mẫn Dao nhìn hấn cười với vẻ chế giễu.

Trong góc phòng, người đàn ông bí ẩn kia ánh mắt hấn nhìn cô có vẻ khá hứng thú, bình thần ngồi xem kịch hay. Xem xem cô to mặt cỡ nào !

“Người đây bắt ả này lại cho ta“. Gã kia hùng hực lửa giận, ánh mắt hấn lộ rõ tia nham hiểm.

Cửa phòng bị đóng lại. Thoáng chốc trong căn phòng này đâu ra lại xuất hiện rất nhiều tên vệ sĩ. Thì ra nãy giờ họ ẩn nấp trong bóng tối thuận thực kể cả cô cũng không nhận ra.

“Thế nào ! Sợ rồi à ! Hầu hạ các ông đây một đêm, chúng ta sẽ thả người không tính toán chuyện cũ” Ánh mắt bên lang băm kia dò xét thân thể cô, cũng không tệ, đường cong mềm mại hoàn mỹ hơn cô gái kia.

Hành động của ông ta làm Mẫn Dao khó chịu. Cô không quen bị người khác nhìn chằm chằm như vậy .

“Muốn hầu hạ. Được. Đi mà tìm nhân viên của “Vọng Nguyệt” mà hầu, tôi đây không có cái nghĩ vụ đó. Đừng trách tôi không khách khí. Chắc chắn! Tôi quả thật rất hứng thú với cặp thị cẩu của ông” Nói xong , cô trừng mắt đưa hai ngón tay ra hiệu giống như ám chỉ muốn móc mắt ông ta.

“Mày dám! Bắt con ả đó lại cho ta” Hấn ra lệnh cho thuộc hạ. Khóe môi hấn cười cười thì thầm “ Để tao xem mày chạy đâu cho thoát”

Cô giãy giụa, đá chân đánh tay nhưng vẫn không thoát được sự khống chế của mấy tên kia .

Gã cận bã xấu xí kia xong tới định ôm lấy cô.

Ngờ đâu lúc này một con dao sắc nhọn rất nhỏ bay thẳng tới cánh tay gã ta, đau đớn ông cánh tay đã rỉ máu la to. Cả người gã khựng lại, đau đớn ôm cánh tay, máu me đầm đìa nhìn mà rợn gai ốc. Là một con dao sắc bén đang găm chặt cánh tay ông ta, nhắm rất chuẩn ngay tĩnh mạch, tuy nó nhỏ nhưng độ sát thương rất cao. Máu hấn văng lên y phục Mẫn Dao đang mang, mùi máu tanh nồng ngán chặn hơi thở cô. Cô bất giác, tay chân mềm nhũn rã rời, té xồm xuống thềm nhà lạnh lẽo. Khóe miệng cô giật giật, hai tay vô thức che tai, ánh mắt mơ hồ nhìn xuống vũng máu đỏ tươi kia.

Kim Sở đứng bên cạnh cũng không khỏi giật mình, cô biết rất rõ về Mẫn Dao, cô cũng biết Mẫn Dao rất sợ máu còn hay bị lên cơn hen suyễn. Đó là điều cấm kị của Mẫn Dao. Những lần làm việc cô đều rất cẩn thận, cẩn thận để che giấu bản chất thật của mình.

Kim Sở rất muốn đến bên cạnh Mẫn Dao nhưng lại bị bọn thuộc hạ bắt giữ

Tương lòng Kim Sở , cô có chút đau lòng oán hận, nếu cô không hành động hồ đồ như vậy thì sẽ không luyên lự đến Mẫn Dao. Cô đứng phía xa hét to:

“Mẫn Dao! Cậu bình tĩnh”

Lời nói lúc này cũng như gió thoảng qua tai. Mẫn Dao nhìn chằm chằm vũng máu người cô không khỏi run rẩy. Con dao dừng lại nơi tĩnh mạch của gã ta máu không ngừng phun ra.

Cô gái lúc nãy đánh đá , chua ngoan, khí thế bao nhiêu nhưng bây giờ lại thành bộ dạng thất thần, hoảng sợ và yếu đuối.

Mỉ tâm người đàn ông trong bóng tối nhiều chắt lại, ánh mắt hấn lạnh lẽo nhìn cử chỉ kì lạ của Mẫn Dao .

Người đàn ông bỏ chân xuống ngồi dậy, lập tức thân thể hiện ra ngoài ánh sáng

Ở dưới ánh đèn, khuôn mặt hấn gần như là hoàn hảo . Mọi đường nét đều thanh tú và dường như không có một điểm trừ. Khuôn mặt đó ! Chiếc mũi đó ! Thần thái đó không thể nào chế được. Trên người hấn to ra một loại khí phách khiếm cho người khác cảm thấy có một áp lực vô hình, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, người đàn ông này có sự quyền rũ lạ lùng, ánh mắt thâm trầm, đôi lông mày sắc bén mà người khác không thể có được.

Hấn cất giọng, kể cả giọng hấn nghe cũng rất êm tai nhưng lại có quyền năng rất lớn . Đôi mắt xẹt qua dò xét Mẫn Dao rồi dừng lại nơi lủ cận bã kia:

“ Các người coi ta là cái gì ?”

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Tôi cướp sắc em thì sao?

Hai tên còn lại sợ đến mặt mày tái mét. Chẳng qua là chó ăn theo chủ mà thôi. Nếu người kia trách tội chắc cái mạng chó này sẽ không còn. Bọn chúng áp úng đây sợ hại trả lời, giọng run run bị cả làm mấy cái:

“Tuồng thiếu! Ngài bói giận. Nãy giờ là ông ta tự làm tự chuốc lấy. Hàng đã kiểm xong, chúng tôi biết thân biết phận. Cáo từ!”

Hai tên đó nhanh chóng thu dọn những túi bột, không nhìn tên kia thử một cái vội vội vàng vàng rời đi.

(Bây giờ anh trai bí ẩn kia mình gọi là Phong Tuồng luôn nhé)

Bóng dáng họ thoáng chốc đã biến mất, căn phòng cũng trở lại bình thường.

“Thạch Hoài ! Long Hoài “

Tiếng gọi uy nghiêm của hắc vương vọng cả căn phòng.

Trong bóng tối lại có thêm hai người xa lạ xuất hiện. Là một đôi song sinh nam nữ. Dung mạo họ rất giống nhau đều toát lên vẻ sắc sảo vốn có. Đặc biệt là người nữ không để tóc dài, cô ta để kiểu undercut rất nam tính . Chắc hẳn là Tomb rồi ! ^^

“Thuộc hạ nghe lệnh “Thạch Hoài, Long Hoài cùng nhau đáp. Đi theo anh nhiều năm cũng đủ để họ biết anh đang muốn làm gì, ánh mắt của anh cũng nói lên tất cả. Ưu điểm này của họ làm anh rất hài lòng, đi theo anh đã gần nửa cuộc đời, có nhiều chuyện không cần ra lệnh họ cũng tự biết cách giải quyết.

Long Hoài cùng mấy tên vệ sĩ lôi gã cận bã lúc nãy ra ngoài, hẳn ta đau đến nổi ngất đi.

Thạch Hoài đi tới bên cạnh Kim Sở rồi lôi cô đi.

Trong tí tất tất cả đều biến mất chỉ còn hắc vương với Mẫn Dao.

Thân hình bé nhỏ của cô vẫn còn run rẩy, hô hấp trở nên khó khăn, biểu hiện rất kì lạ. Đương nhiên, mọi hành động và cử chỉ của cô lúc này đều đập vào hai con ngươi sâu thẳm kia. Anh nhíu đôi chân mày, ngồi chồm người xuống đối diện cô, trực tiếp nhìn vào đôi mắt mơ hồ của cô. Bốn mắt nhìn nhau ^^

Trong ánh mắt sâu thẳm có điều gì đó lúc ẩn lúc hiện!

Phong Tuồng nâng nhẹ nhàng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, môi anh chạm vào đôi môi phím hồng mềm mại của cô. Nụ hôn nồng nàn, mang theo hơi thở ấm nóng của anh phủ vào cổ họng Mẫn Dao. (Không nói cũng biết anh đây có lòng tốt truyền không khí cho cô)

Anh cũng không tự chủ được hành động lúc này của mình. Lưỡi anh bắt đầu nghịch ngợm thăm dò rồi chiếm lấy đôi môi có chút vị ngọt kia. Cái miệng kia chiếm lấy anh không buông. Anh có chút hưng phấn . Nụ hôn càng ngày càng sâu ! Mẫn Dao cô nhất thời không phản ứng lại, nhận lấy tấm lòng tốt của hắc vương, cô mở to đôi mắt kinh ngạc. Mặt cô ửng hồng.

Phút chốc rồi ngất đi, đầu cô đập xuống bả vai rắn chắc của anh. Cô như con mèo nhỏ ngoan ngoãn núp yêu trong lòng anh, anh không nỡ từ chối con mèo nhỏ này chút nào. Lúc này nhìn cô an phận vô cùng, không phản kháng kịch liệt không nhu nhược.

Phong Tuồng cuối đầu nhìn cô, càng nhìn anh càng nhận ra một điều khó hiểu. Phong Tuồng hẳn cuối đầu ngăn mày muốn triệt tiêu cảm giác kia nhưng không rõ vì sao trái tim lại đập nhanh hơn.

Sáng hôm sau, Mẫn Dao cảm giác rất ngọt ngào, đầu cô hơi đau ,cô dụi mắt hé một mắt lười biếng hé mở.

Điều đầu tiên Mẫn Dao nhìn thấy trần nhà trong lòng cũng an tâm một chút, cô lú lẩn nghĩ mình đang ở trong phòng Kim Sở.

Tiếp tục nhắm mắt an giấc cô động đậy nhiệt người sang trái cánh tay theo thói quen vòng qua ôm lấy người bên cạnh. Khoan đã! Kim Sở không giống trâu. Cô tiếp tục sờ soạn nào ngờ đụng phải thứ cứng rắn kia. Không phải! Kim Sở nào có thứ này, cô ấy là con gái mà còn thứ này là là của con trai. Khóe miệng Mẫn Dao dật dật, cô phản ứng rất nhanh, bay xuống giường, chụp nhanh con dao trái cây đang ở yên trên bàn.

Cô chìa mũi dao ra bắn loạn quơ lung tung, tay còn lại che trước ngực, hét to ánh mắt có chút hoảng hốt :

“Aaaaaaaa! Tên sắc lang kia nguoi có ý đồ gì với ta haaaaaa”

Cô hùng hổ trợn mắt nhìn hắc vương.

Ban nãy hắc vương giấc còn sớm hơn cô, nhìn bộ dạng cô lười biếng, chịu đựng sự sờ soạn của cô kể cả đụng tới em trai nhỏ của hắc vương, muốn xem cô phản ứng như thế nào. Bộ dạng cô lúc này rất ngốc, vừa ngủ dậy tóc tai xù xù còn thêm vẻ mặt hoài nghi hắc vương mắng chửi hắc vương. Phong Tuồng khóa lấy ánh mắt cô năng, phượng mầu của hắc vương khẽ nhếch, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt lướt qua gương mặt hồng như trái đào của cô.

Vẫn chưa thất hắc vương trả lời , Mẫn Dao trừng mắt nhìn hắc vương, khóe miệng giật giật vội vàng cắn môi dưới kiềm chế cái miệng của mình phun ra ác ngôn.

Hắc vương không một chút nào chán ghét, cổ ý trêu chọc cô, tay hắc vương đặt lên đầu:

“Tội cướp sắc em thì sao”

(1 chút chuyện lúc Mẫn Dao bất tỉnh. Phong Tường đem cô về nhà mình, gọi cả bác sĩ riêng đến khám mới phát hiện ra cô bị suyễn do mùi máu vớ lại cô bị nhiễm lạnh nên anh không tiếc nuôi thân mình , vào chăn sưởi ấm cho cô. Ai dè sáng mai tỉnh giấc lại bị cô gọi là sắc lang) Haizzz khổ thân anh quá ^^

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Là hấn ?

Cửa phòng bị một lực mạnh bên ngoài tác động vào. Tiếp đến là ánh sáng bên ngoài chen chúc len lỏi vào căn phòng cùng với sự xuất hiện đột ngột của một đám vệ sĩ mang vest đen hùng hổ xông vào. Sự tình lúc này phanh phui trước mắt bọn họ, tất cả đều bất động. Cô mới ngủ dậy luộm thuộm quần áo, trên tay lại cầm vật sắc nhọn rồi lại còn quơ quơ về phía người đàn ông kia. Mẫn Dao kinh ngạc há cái miệng nhỏ thành hình chữ O. Cô lại tròn tròn mắt, sau đám vệ sĩ kia là Long Hoài và Thạch Hoài còn có cả Kim Sở cũng đang ngơ ngác nhìn cô. Con dao đang cầm trên tay rơi xuống thêm. Vì anh đang quay lưng về phía họ, nhận biết được sự thất thường, anh vẫn giữ yên tư thế không chút tránh né, ánh mắt lướt qua mọi vòng quần áo cô đang mang rồi trở nên lạnh nhạt, giọng nói trầm thấp đến đáng sợ:

“Ra ngoài hết cho tôi . Không có lệnh không ai được phép vào”

Tất cả đều tuân theo, mọi người hạ tầm mắt lùi về sau mấy bước rồi đóng cửa phòng. Mặc kệ cô đứng bất động như thế nào! Anh không quan tâm ! Bây giờ anh cũng chả thêm quan tâm .

Trầm lặng vẫn là thứ cảm giác kinh tởm nhất, kể cả cô, Mẫn Dao biết cô giống như chỉ đang diễn hề cho người kia xem, và lại cô bây giờ cũng không phải đối thủ của hấn.

Còn cái không khí ngột ngạt này nữa. Mẫn Dao cúi đầu nhăn mày lại, trong lòng không nhịn được thở dài. Cô muốn nói rồi lại thôi, trực tiếp vào phòng tắm. Mặc kệ hấn còn đang tức giận cỡ nào.

Cô xả nước vào mặt, nhiệt cũng hạ dần. Bắt đầu chúng bị nước nóng, đang coi bỏ áo ngủ bông dung cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Bóng dáng vạm vỡ của hấn xuất hiện trước mắt cô, cả người Mẫn Dao khựng lại hốt hoảng nhìn hấn.

Chưa đợi cô phản bác hấn lao tới cầm chặt cổ cô, cánh môi nóng rực dán lên môi cô, chao chuốt ngậm lấy khoe môi cô. Đến khi nghe được mùi máu tanh mới buồn lòng.

Bốn phía bồn tắm thạch anh, nước xối ra. Đây là kiểu bồn tắm tự động có thể tự điều chỉnh nước. Thành bồn tắm được thiết kế với vàng ròng nổi bật trên nền đá cẩm thạch, lóe ra những ánh hào quang xa hoa.

Mẫn Dao kinh ngạc, hơi nước nhẹ nhàng bao vây lấy cô, làm khuôn mặt tái nhợt càng thêm ảo diệu...

Phong Tường vừa buồn cô ra, toàn thân cô mềm nhũn, hai chân ê ẩm lại không để ý, kết quả là bị ngã...

Nền đá cẩm thạch chiếu ra khuôn mặt kinh hãi của Mẫn Dao. Ngay sau đó một đôi chân thon dài của người đàn ông xuất hiện trước mắt cô.

Ánh mắt ngạo mạn phiếm chút vẻ khinh thường, đôi mắt nâu sâu khôn lường nhìn từ trên cao nhìn xuống cô...

Mẫn Dao giật mình, cô hoàn toàn có thể đọc được ánh mắt đó, đôi mắt nâu mà tràn ngập vẻ châm chọc...

Hấn đi đến gần phía bồn tắm. Giọng nói lạnh băng của Phong Tường như cây kim nhọn châm lên người Mẫn Dao:

“Qua đây”

Cô vẫn như nhìn thấy ma, ngồi trên nền đá.

“Không nghe thấy hay là giả vờ không nghe thấy”

Giọng nói Phong Tường lộ ra vẻ nghiêm túc cùng không kiên nhẫn.

Cánh tay duỗi ra một lần nữa kéo lấy cô, một bàn tay khác ôm lấy vòng eo cô, lúc này hơi thở nam tính như rót đầy hai tai cô.

Mẫn Dao vô lực , lại bị ánh mắt sắc bén của hấn xuyên thấu xé thành từng mảnh nhỏ.

Đối với vẻ diễm đạm của cô, Phong Tường không để ý, khoe môi lạnh lùng nhếch lên, kẻ môi gần bên tai cô, ôm thân hình bé nhỏ đang run rẩy của cô

vào lòng ngực...

Mẫn Dao dùng đôi mắt to tràn ngập kinh sợ nhìn Phong Tường khiến hắn không tự chủ nhíu mày lại....Dissss!

Người con gái này toát ra vẻ bối rối khiến thân thể hắn dấy lên khát vọng. Chiếc váy ngủ màu trắng dưới hơi nước càng tôn lên dáng người hoàn chỉnh của Mẫn Dao. Mái tóc nhẹ nhàng xõa trước ngực, đôi mắt nhút nhát trong như nước hồ vô cùng tinh khiết, nhất là đôi môi đỏ căng mọng vì nụ hôn lúc nãy, càng thêm mê hoặc.

Đầu cô cúi không thể thấp hơn được nữa, ánh mắt lại không dám nhìn lung tung. Mẫn Dao lớn đến chừng này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc với cơ thể đàn ông. Cho dù đầu ngón tay còn chưa chạm vào, nhưng Mẫn Dao cũng có thể rõ ràng nhận thấy hơi nóng đến từ cơ thể cường tráng kia. Khuôn mặt hồng lên như trái đào.

Luôn nước nóng lượn lờ xung quanh. Da thịt màu đồng của người này làm Mẫn Dao hoảng sợ. Cô không dám khóc vì những lúc như thế này cô càng không nên khóc. Phải tìm cách thoát khỏi hắn.

Tuy nói ánh mắt cất lực muốn lần tránh chi không tránh khỏi cảnh tượng đang đập vào mắt.

Cô ngẩng đầu, cũng bất giác nhìn thân thể người đàn ông trong làn nước, đột nhiên hai mắt mở to. Cơ thể hắn cường tráng, vạm vỡ cùng với làn da màu đồng...còn có cả hai chân thon dài rắn chắc, nhất là vật tượng trưng nam tính không hề che lấp chút nào dưới tầm mắt cô, lại đang sưng lên dần dần.

“Aaaaaaaaaaaaa...”

Mẫn Dao như gặp ma, muốn đứng lên nhưng vòng eo lại càng bị siết chặt.

Tìm Mẫn Dao đập “thình thịch”. Bàn tay nóng bỏng hơi thô của người đàn ông không ngừng sờ soạng trên thân thể cô.

Cô theo bản năng nhìn về phía hắn, ánh mắt hắn nay đã trở nên thâm túy như muốn ăn cô vào bụng.

Ngón tay hắn chạm rài vuốt ve khuôn mặt cô, tựa như có chút quyến luyến. Hơi thở nóng ran khiến cô khẽ run. Mẫn Dao đột nhiên nhắm chặt mắt lại, trong đầu có chút lơ đãng...

“Cả người cô cứng cứng như vậy, không những càng làm cho tôi muốn.....CHIẾM”

Tìm cô đập nhanh hơn rồi....

Vừa nói xong, bàn tay hắn không e ngại mà vuốt ve thân thể cô, lại bởi thân hình nhỏ nhắn dưới lòng bàn tay mà giọng hắn trở nên khàn khàn:

“Là người đàn bà bên cạnh tôi? Chịu không?”

Mẫn Dao mở mắt dường như không thể tưởng tượng hắn sẽ nói ra câu đó

Hắn.....vừa nói.....??

Bàn tay Phong Tường rờ ra phía trước, nâng cầm cô lên, đôi mắt thâm thúy.

Vẫn không nghe thấy cô trả lời hắn cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng chạy dọc theo cái cổ trắng ngần rồi dần dần hạ xuống..

Chiếc váy trắng ôm trọn lấy thân hình nhỏ nhắn động lòng người của cô. Vào nước lớp vải bị hút lại càng thêm bó sát để lộ ra dáng người uyển chuyển mê hoặc, hai chân thon dài cuộn lại trong bồn tắm da thịt trắng mịn.

Làn hơi nước mù mịt phủ lên cái trắng trơn bóng củ Mẫn Dao, lông mi cô khẽ run, đôi môi mềm mại mấp máy. Hành động này khiến Phong Tường cả người nóng lên, ngón tay giờ lên xương quai xanh trơn mịn khiến hắn lại nổi lên dục vọng...

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cuồng loạn

Ánh mắt hắn dần chuyển biến, hắn muốn chiếm lấy cô.

Mẫn Dao cảm giác được nguy hiểm, chưa kịp phản kháng đã bị cánh tay rắn chắc của Phong Tường đột nhiên bế cô lên.

Cô cảm giác mình đã u mê, cả người lơ lửng trên tay hắn, chỉ trơ mắt nhìn hắn bế mình ra khỏi phòng tắm, ngay sau đó bị ném lên chiếc giường rộng lớn.

Cô nén cơn đau, ngẩng đầu nhìn hắn thấy toàn thân hắn không chủ che đậy.

“Tha cho tôi đi! Tôi sai rồi. Ban này tôi không nên làm như vậy”

Hắn vờ như không nghe thấy, thân thể đè lên cô, cô gần như nghẹt thở. Nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy dục vọng kia. Sợi tóc tú trên trán Phong Tường, khóe môi hơi mỉm cười nhưng đầy vẻ lạnh lùng.

“Hầu hạ tôi cho tốt. Về sau cô muốn cái gì tôi đều cho”

“Nếu tôi muốn cái mạng anh thì sao? Có cho tôi được không?”

Đã tới nước này rồi cô không nghe theo mà còn phản kháng lại lời hắn.

Nhưng giờ nói ra chỉ càng thêm kích thích Phong Tường.

“Lá gan cũng lớn. Để xem cô có qua khỏi đêm nay không”

Giọng Phong Tường cực kỳ lạnh, nhưng bàn tay thì ngược lại, dần dần sờ soạng, chui vào trong váy Mẫn Dao. Câu nói quá mức lộ liễu khiến người khác kinh hãi, như kim châm vào tim Mẫn Dao.

Mẫn Dao muốn lấy con dao lúc này nhưng đáng tiếc lại bị hắn kìm chặt.

Phong Tường chôn mặt vào cổ cô cắn nát, một bàn tay khác đang thăm dò vuốt ve bầu ngực trắng nõn của cô không chút thương tiếc.

“Thả tôi ra! Đừng! Đừng lại! Không đừng!”

Đã nói rồi cô như vậy lại càng thêm kích thích hắn trái lại cô vẫn bị hắn hành hạ.

Phong Tường dừng lại động tác, bên môi lướt qua tia cười lạnh, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp kia, đôi mắt đột nhiên chuyển biến.

“Ở dưới thân tôi thì đừng bao giờ ra lệnh cho tôi. Dừng? Bây giờ có 10 ông trời cũng không thể cứu được cô”

Nói xong cánh tay ôm lấy cô, găm nhăm từ cảm rồi một đường xuống dưới, nhanh chóng xé rách váy cô. Cùng với tiếng kêu sợ hãi của Mẫn Dao, hai bầu ngực đầy đặn hiện ra.

“Thật đẹp” tiếng nói hắn thô tục tay trơn mơn ngực cô.

Thân hình cô vặn vẹo hoàn toàn phát kích bản tính xâm chiếm của đàn ông, vật kia dần sưng lên chà sát vào da thịt cô.

Bàn tay hắn bắt lấy bầu ngực Mẫn Dao, động tác ngày càng thô lỗ.

Cả người Mẫn Dao giãy giụa, giọng hét đã khàn khàn, lại lộ cả thân hình dưới người đàn ông trong lòng dấy lên cảm giác sợ hãi, nhưng lại không thể không chế bản thân cảm giác hưng phấn tột đỉnh.

Hắn cúi đầu ngậm lấy nụ hoa mẫn cảm sớm rụng đứng kia, lại cuồn cuộn gặm bầu ngực tròn đầy.

Thân mình Mẫn Dao thực nhỏ nhắn, ga giường màu đen càng tôn thêm thân thể trắng nõn của cô, kích thích mọi giác quan của Phong Tường. Cô vùng vẫy tuyệt vọng, lại thêm nhục nhã.

Phong Tường nâng cầm cô lên, nhìn thấu vào đôi mắt cô.

Cô ghen ngào cầu xin hắn:

“Đừng! Đừng. Dừng lại tôi sẽ làm người đàn bà của anh. Xin anh. Xin anh thả tôi ra”

“Ngay cả cầu xin cũng khiến người đàn ông ham muốn ham muốn xâm chiếm. Nếu cô đã bó buộc như vậy thì”

Nghe được lời này lòng cô có chút nổi lòng vì cô nghĩ hắn đã suy nghĩ lại sẽ tha cho cô.

Nhưng thật không ngờ...

Mắt Phong Tường lướt một vòng rồi lại nói tiếp, ánh mắt hắn tối sầm.

“Là người phụ nữ của tôi thì cũng phải ở dưới thân tôi”

Mắt hắn vụt lên ý cười không ngờ cô kích động mà hóa ra ngốc đến vậy.

Nghe được câu này, Mẫn Dao càng thêm trách mình. Kết quả cô chỉ bị thiệt còn hấn lại có lợi. Hazzz! Ngốc quá

Cùng với chữ cuối cùng nói ra, hấn động thân mạnh, Phong Tường hơi dừng lại, hấn nhú mày, nhìn cô thống khổ, hấn ôm chặt lấy cô, lần thứ hai dùng sức đâm sâu vào, rút ra rồi lại đâm vào...

Mẫn Dao đây là lần đầu tiên, cô đau đến mức hét lên chói tai. Mùi máu tươi dần dần tản ra trong không khí. Thân hình Mẫn Dao có hương thơm thuần khiết kích thích Phong Tường. Động tác lại càng thêm điên cuồng di chuyển ra vào nhanh hơn, đâm sâu hơn không có chút gì thương tiếc.

Đau đớn!

Trong không khí tràn ngập tiếng thở thô suyền của đàn ông cùng tiếng kêu củ người đàn bà.

Cả người coi cũng dao động theo động tác của hấn, khuôn mặt ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Mỗi lần cuồng bạo lại khiến cô thêm đau đớn, không ngăn nổi tiếng hét chói tai. Đã nói rồi cô như vậy lại càng kích thích hấn.

Đêm dài hết lần này đến lần khác hấn chiếm lấy cô. Cô vô lực mặc hắt muốn làm gì thì làm.

Cho đến khi ngất đi .

Mẫn Dao tỉnh lại vào chiều hôm sau. Toàn thân ê ẩm, tay vỗ vỗ trán. Tối qua là lần đầu tiên của cô, lần đầu tiên bị nhưng hấn chiếm đoạt. Cô cứ nghĩ lần đầu tiên phải trao cho người mình yêu nhưng giờ đây.

Sự thật phũ phàng!

Người cô yêu không bên cạnh cô lúc này, cô lại bị người mình không quen biết cướp lấy.

Mẫn Dao khẽ mở mí mắt nặng trĩu, thân thể ngư bị nghiền nát. Nửa kinh dưới đau đớn vì cùng hấn hết lần này đến lần khác đòi hỏi khiến khung xương toàn thân cô như nát vụn ra.

Nỗi nhục nhả dâng lên trong lòng.

Ngay cả nước mắt cũng bởi phần uất mà chảy xuống...

Trong phòng không thấy bóng dáng của hấn đâu nữa nhưng vẫn còn phản phát hơi thở thuộc về hấn.

Mẫn Dao khóc! Mọi người cô không quen biết nhưng lại cưỡng đoạt cô!

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng bịt miệng lại, nhìn thấy vết máu chính tiết thuộc về mình. Cõi lòng cô như tan nát.

Đây là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Vì sao? Vì sao lại như vậy?

Mẫn Dao cảm thấy khó thở thậm chí dấy lên sợ hãi, tuyệt vọng, ngay sau đó đứng dậy muốn chạy khỏi giường.

Cô phải rời khỏi nơi này, một giây cũng không muốn ở lại.

Vừa bước xuống giường, đau nhức đến nỗi cô không đứng vững ngã xuống sàn nhà, cố gắng đứng dậy ngưng bước đi rất khó khăn. Cô chấp chập dọn dẹp lại chiến trường, chỉnh chu xong cô lên ra khỏi căn biệt thự rộng lớn này.

Ra khỏi đó rất thuận lợi, không bị ai cản.

Nhưng vừa bước tới cổng, đã có sự chào đón mới.

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.